Quyển 19 (Kinh số 504 - 536)

Kinh Tạp A-Hàm (HT Thiện Siêu & HT Thanh Từ - VNC PHVN, 2022)

408 KINH TẠP A-HÀM _____

KINH SỐ 504 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá, trong Vườn Trúc Ca-lan-đà. Bấy giờ, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên ở trong núi Kỳ-xà quật. Khi ấy, Vua Thích-đề-hoàn-nhơn ở Thượng Diệu đường quán, trong đêm ông ta đi đến chỗ Tôn giả Mục-kiền-liên, cúi đầu lễ dưới chân, rồi lui ngồi một bên. Bấy giờ, ánh sáng của Thích-đề-hoàn-nhơn chiếu rực khắp cả núi Kỳ-xà quật. Lúc ấy, Thích- đề-hoàn-nhơn ngồi xuống liền đọc bài kệ: Điều phục tánh keo kiệt, Đại đức tùy thời thí, Là bậc Hiền bố thí, Đời sau thấy thù thắng. Tôn giả Đại Mục-kiền-liên hỏi Đế-thích: Này Kiều-thi-ca! Thế nào là điều phục keo kiệt, thấy được thù thắng mà ông nói rang: Điều phục tánh keo kiệt, Đại đức tùy thời thí, Là bậc Hiền bố thí, Đời sau thấy thù thắng? Đế-thích đáp: -Tôn giả Đại Mục-kiền-liên, là bậc thù thắng hơn dòng Bà-la-môn? thù thắng hơn dòng Sát-đế-lợi, thù thắng hơn dòng trưởng giả, thù thắng hơn cả Tứ Thiên Vương thiên, hơn cả trời Ba Mươi Ba. Con cúi đầu đảnh lễ, kính thưa Tôn giả Đại Mục-kiền-liên! Con vì bậc thù thắng hơn dòng Bà-la-môn5 thù thăng hơn dòng lớn Sát-đê-lợi, thù thăng hơn dòng lớn trưởng giả, thù thăng hơn cả Tứ Thiên Vương và trời Ba Mươi Ba, cung kính làm lễ và được phước báu này, nên nói bài kệ đó. Lại nữa, thưa Tôn giả Mục-kiền-liên? cho đến mặt trời đi vòng quanh, chiếu sáng khắp noi, đến ngàn thế giới, ngàn mặt trăng, ngàn mặt trời, ngàn núi chúa Tu-di, ngàn Phất-bà-dề-xá, ngàn Ưất-đa-la-đề-xá, ngàn Cù-đà-ni-ca, ngàn Diêm-phù-đề? ngàn Tứ Thiên Vương, ngàn Tam Thập Tam thiên, trời Diệm- ma, trời Đâu-suất, trời Hóa Lạc, trời Tha Hóa Tự Tại, ngàn Phạm thiên gọi là tiểu thiên thế giới. Trong tiểu thiên thế giới này, không có đường quán và Tỳ- xá-duyên đường quán, nhưng Tỳ-xá-duyên đường quán có một trăm lẻ một lầu quán, quán có bảy lớp, lớp có bảy phòng, phòng có bảy thiên hậu, mỗi thiên hậu có bảy thị nữ. Thưa Tôn giả Đại Mục-kiền-liên! ở tiểu thiên thế giới không có đường quán trang nghiêm như ở Tỳ-xá-duyên. Con thấy điều phục tánh keo kiệt thì có được diệu quả này, nên con nói kệ đó. Tôn giả Mục-kiền-liên nói với trời Đế-thích: -Lành thay! Lành thay! Kiều-thi-ca5 ông thấy được quả báo thắng diệu này nên nói bài kệ vừa rồi. Khi ấy, trời Đế-thích nghe Mục-kiền-liên nói xong, hoan hỷ, tùy hỷ, liền biến mất.

KINH TẠPA-HÀM 409

KINH SỐ 505 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá. Khi áy, Tôn giả Đại Mục-kiên-liên đang ở trong núi Kỳ-xà quật, một mình ở chỗ vắng thiền định, tư duy, khởi nghĩ rằng: "Lúc tnrớc, có lần Thích-đề- hoàn-nhơn ở trong hang đá núi Giới Cách, đã hỏi Thế Tôn về nghĩa ái sạch được giải thoát. Thế Tôn đã trả lời, Đế-thích nghe xong tùy hỷ. Dường như ông ấy còn muốn hỏi lại nghĩa khác nữa, nay ta phải đi ngay đen hỏi về ý tùy hỷ của Đế-thích/5 “ Nghĩ như thế rồi, trong khoảnh khắc như lực sĩ duỗi cánh tay. Mục-kiền- liên biến mất ở núi Kỳ-xà quật đến cõi trời Ba Mươi Ba và đứng gần ao Phân- đà-lợi. Bấy giờ, Đế-thích đang tắm trong ao, vui chơi với năm trăm

thể nữ, có các thiên nữ âm thanh mỹ diệu. Khi ấy, Đá-thích từ xa trông thấy Tôn giả Mục- kiền-liên, liền bảo các thiên nữ: Đừng hát nữa! Đừng hát nữa! Tức thì các thiên nữ im lặng. Đế-thích liền đi đến chỗ Tôn giả Mục-kiền- liên, cúi đầu lễ chân Tôn giả, rồi lui đứng một bên. Tôn giả Mục-kiền-liên hỏi trời Đế-thích: Ông trước kia ở trong núi Giới Cách đã hỏi Thế Tôn về nghĩa ái sạch được giải thoát, nghe rồi tùy hỷ, ý ông thế nào? Vì nghe Phật nói xong tùy hỷ, hay là còn muốn hỏi nghĩa khác nữa mà ông tùy hỷ chăng? Đế-thích đáp: Thưa Tôn giả Đại Mục-kiền-liên! Con, vua trời Ba Mươi Ba, say đắm buông lung theo dục lạc, hoặc nhớ việc trước, hoặc có khi khôĩiệ nhớ. Đức Thế Tôn hiện ở Vườn Trúc Ca-lan-dà, thành Vương Xá, Tôn giả muôn biết việc con đã hỏi ở núi Giới Cách, Tôn giả có thể đến hỏi đức Thế Tôn. Tôn giả theo lời The Tôn dạy mà thọ trì. Nhưng ở đây con có đường quán khang trang, mới làm xong chưa bao lâu, mời Tôn giả vào thăm. Khi ấy, Tôn giả Mục-kiền-liên im lặng nhận lời, liền cùng với Đế-thích đi vào đường quán. Các thiên nữ vừa trông thấy Đế-thích đến, liền trỗi nhạc trời, ca múa. Các thiên nữ trang nghiêm thân bằng anh lạc, phát ra âm thanh vi diệu hợp với ngũ nhạc, như khéo trỗi nhạc âm thanh không khác. Các thiên nữ chợt thay Tôn giả Mục-kiền-liên bèn hổ thẹn, lui vào trong trốn mất. Trời Đế-thích thưa với Tôn giả Mục-kiền-liên: -Tôn giả xem đường quán này đất tốt5 bằng phẳng, tường vách cột kèo, lầu gác, cửa nẻo, màn lưới thảy đều trang nghiêm tốt đẹp. Tôn giả Mục-kiền-liên nói với Đế-thích: A A

Này Kiêu-thi-ca! Nhờ nhân duyên trước tu thiện pháp, đây đủ phước đức mới thành tựu được diệu quả này.

410 KINH TẠPA-HÀM

Đế-thích ba lần tự khen ngợi như vậy, rồi hỏi Tôn giả Mục-kiền-liên, Tôn giả cũng ba lần trả lời. Lúc đó, Tôn ệiả Mục-kiền-liên liền khởi nghĩ: "Hiện tại trời Đế-thích này quá phóng dật, đăm trước chỗ ở thiên thân, ca ngợi mãi đường quán này. Ta sẽ làm cho tâm ông sanh nhàm lia." Tôn giả liền nhập đinh dùng sức thần thông, dùng một ngón chân hất ngôi đường quán, thời tất cả rung chuyển đảo lộn. Xong rồi Tôn giả liền biến mất. Các thiên nữ thấy đường quán bị đảo lộn, rung chuyển hoảng hốt sợ hãi, vội vàng chạy đến tâu với trời Đế-thích: Thầy của Kiều-thi-ca có sức công đức lớn như vậy ư? Đế-thích đáp: -Tôn giả cũng chẳng phải là thầy của ta, mà là đệ tử của thầy ta. Tôn giả Phạm hạnh thanh tinh, công đức rất lớn. Các thiên nữ nói: Lành thay, Kiều-thi-ca! Có được người đồng học có Phạm hạnh, đức lực lớn lao như vậy, huống gì là đức lực của bậc Đại sư thì không biết thế nào nữa!

KINH SỔ 506 A

Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú trên tảng đá xốp mềm, màu trắng xám, tại cõi trời Ba Mươi Ba, cách hương thọ Ba-lê-gia-đa-la-câu-tỳ-đà-la không xa. Ngài an cư ở đó để thuyết pháp cho mẫu thân Ngài và chư thiên cõi trời Ba Mươi Ba. Bấy giờ, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên đang an cư ở nước Xá-vệ, rưng Kỳ-đà, vườn Cấp Cô Độc. Khi ấy toàn thể tứ chúng, đồng đến chỗ Tôn giả Mục-kiền- liên? lễ chân Tôn giả và cùng lui ngồi một bên, thưa với Tôn giả Mục-kiền-liên: -Tôn giả có biết đức Thế Tôn an cư ở đâu không?

Tôn giả Mục-kiền-liên đáp: Ta nghe Thế Tôn ở trên tảng đá xốp mềm, màu trắng xám, tại cõi trời Ba Mươi Ba, cách hương thọ Ba-lê-gia-đa-la-câu-tỳ-đà-la không xa. Ngài an cư ở đó để thuyết pháp cho mẫu thân và chư thiên ở cõi trời Ba Mươi Ba. Sau khi nghe Tôn giả Mục-kiền-liên nói thế, tất cả tứ chúng đều hoan hỷ? tùy hỷ, đứng dậy làm lễ cáo từ. Bay giờ, bốn chúng đã trải qua ba tháng an cư, lại cùng nhau đến chỗ Tôn giả Mục-kiền-liên? cúi đầu lễ chân Tôn giả, rồi lui ngồi một bên. Khi ấy, Tôn giả Mục-kiền-liên vì tứ chúng thuyết pháp, khai thị, chỉ giáo. Khai thị, chỉ giáo xong, Tôn giả đứng im, tứ chúng đứng dậy đảnh lễ và thưa với Tôn giả Mục- kiền-liên: -Tôn giả nên biết, chúng tôi không được thấy đức Thế Tôn đã lâu, lòng rất khao khát muốn thấy Thế Tôn. Xin Tôn giả nếu không mệt mỏi, hãy vì chúng

KINH TẠPA-HÀM 411

tôi lên cõi trời Ba Mươi Ba thay cho chúng tôi hỏi thăm Thế Tôn ít bệnh, ít não, đi ở an lạc, nhẹ nhàng chăng. Và Tôn giả bạch với Thế Tôn là tứ chúng ở Diêm-phù-đề mong gặp Thế Tôn, nhưng vì không có thần lực bay lên cõi trời Ba Mươi Ba để kính lễ Thế Tôn, còn trời Ba Mươi Ba thì có thần lực đi xuống nhân gian. Cúi mong Thê Tôn rủ lòng thương xót trở lại cõi Diêm-phù-đê. Khi ấy, Tôn giả Mục-kiền-liên im lặng nhận lời. Tất cả tứ chúng biết Tôn giả đã im lặng nhận lời rồi, hoan hỷ đứng dậy làm lễ ra về. Bấy giờ, Tôn giả Mục-kiền-liên biết bốn chúng đã đi, liền nhập định, trong khoảnh khắc như lực sĩ duỗi cánh tay, từ nước Xá-vệ biến mất, hiện ra chỗ tảng đá xốp mềm, màu trắng xám ở cõi trời Ba Mươi Ba cách hương thọ Ba-lê-gia- đa-la-câu-tỳ-đà-la không xa. Bấy giờ, đức Thế Ton đang thuyết pháp cho chư thiên ở cõi trời Ba Mươi Ba cùng vô lượng quyến thuộc đang vây quanh. Tôn giả Mục-kiền-liên vừa trônệ thấy Thế Tôn, liền hân hoan vui mừng, nghĩ rằng: “Nay Thế Tôn đang thuyết pháp cho đại chúng, chư thiên vây quanh, không khác gì chúng hội ở DiOm-phíi-dề.” Thế Tôn khi ấy liền biết được ý nghĩ của Tôn giả Mục-kiền- liên, bèn nói với Tôn giả Mục-kiền-liên: Này Mục-kiên-liên! Khi Ta muôn thuyêt pháp cho chư thiên nghe, không phải dùng thần lực khiến họ đến hay khiến họ trở về, mà là tùy tâm họ muốn đến nghe hay trở về. Lúc này, Tôn giả Mục-kiền-liên đến lễ chân Phật, lui ngồi một bên, bạch Phật: Bạch Thế Tôn, trong hàng chư thiên đang vân tập ở đây, có vị đã từng theo Phật nghe thuyết pháp, đối với pháp thành tựu lòng tin thanh tinh không biến hoại, nên khi mạng chúng sanh đến cõi này. Phật bảo Đại Mục-kiền-liên: Đúng vậy, đúng vậy! Trong hàng chư thiên đang vân tập ở đây, có vị đời trước nghe pháp và thành tựu Thánh giới, nên khi thân hoại mạng chung, sanh đến cõi này. Khi ấy, trời Đế-thích thấy Thế Tôn và Tôn giả Mục-kiền-liên khen ngợi chư thiên rồi, thưa với Tôn giả Mục-kiền-liên: -Đúng vậy, đúng vậy! Thưa Tôn giả Mục-kiên-liên, trong chúng hội chư thiên ở đây đều là từ đời trước đã từng nghe Chánh pháp nên đoi với Phật thành tựu lòng tin thanh tịnh, không biến hoại; đối với Pháp, Tăng thành tựu lòng tin thanh tinh, không biến hoại; thành tựu Thánh giới, nên khi thân hoại mạng chung sanh đến cõi này. Lúc đó, có một vị Tỵ-kheo kia thấy Thế Tôn và Tôn giả Mục-kiền-liên cùng Đế-thích bàn nói ve tướng lành xong, Tỳ-kheo ấy nói với Tôn giả Mục- kiền-liên: Đúng vậy? đúng vậy! Thưa Tôn giả Mục-kiền-liên , chư thiên đến trong pháp hội này đêu là những người từ đời trước từng nghe Chánh pháp, được lòng

tin thanh tịnh, bất hoại đối với Phật, đối với Pháp, đối với Tăng, và thành tựu Thánh giới, nên khi thân hoại mạng chung sanh đến cõi này. Lúc đó, có một thiên tử từ tòa đứng dậy, sửa lại y phục, bày vai hữu, chắp tay bạch Phật: -Bạch Thế Tôn! Con cũng thành tựu lòng tin thanh tịnh, bất hoại đối với đức Phật nên được sanh đến đây. Lại có thiên tử nói: -Con được thành tựu lòng tin thanh tịnh, bất hoại, đối với Pháp. Có vị nói: Con thành tựu Thánh giới nên được sanh đến cõi này. Như thế vô lượng ngàn số chư thiên đến trước Thế Tôn mỗi người tự thuật đều được pháp Tu-đà-hoàn, cả thảy ở trước Phật liền biến mất. Khi ấy, Tôn giả Mục-kiền-liên biết chúng chư thiên đi chưa bao lâu, liền từ tòa đứng dậy, sửa lại y phục, bày vai phải, bạch Phật: -Bạch Thế Tôn! Tứ chúng ở Diêm-phù-đề xin cúi đầu đảnh lễ Thế Tôn, và kính thăm Thế Tôn ít bệnh, ít não, đi ở an lạc, nhẹ nhàng chăng. Tứ chúng mong nhớ, trông gặp Thế Tôn: "Bạch Thế Tôn! Chúng con ở nhân gian không có thần lực bay lên cõi trời Ba Mươi Ba để kính lễ Thế Tôn, nhưng chư thiên có thần lực, đức lớn có thể bay xuống Diêm-phù-đề. Cúi xin Thế Tôn thương xót bốn chúng, trở về Di©mph£i-(tè." Phật bảo Tôn giả Mục-kiền-liên: - Thầy hãy trở về nói với người Diêm-phù-đề5 bảy ngày nữa Thế Tôn sẽ trở lại Diêm-phù-đề, thành Tăng-ca-xá? nơi cây iru-đàm-bát? phía bên ngoài cửa ngoài. Tôn giả Mục-kiền-liên vâng lời Thế Tôn, liền nhập chánh định trong khoảnh khắc như lực sĩ duỗi cánh tay, từ cõi trời Ba Mươi Ba biến mất, hiện đến Diêm- phù-đê báo với tứ chúng răng: -Các người nên biết, bảy ngày nữa Thế Tôn sẽ từ trời Ba Mươi Ba trở lại Diêm-phù-đề, tại thành Tăng-ca-xá? nơi cây ưu-đàm-bát5 phía bên ngoài cửa ngoài. Đúng hẹn bảy ngày Thế Tôn từ cối trời Ba Mươi Ba trở về cõi Diêm- phù-đề, thành Tăng-ca-xá? nơi cây ưu-đàm-bát. Thiên long, quỷ thần cho đến Phạm thiên, đều theo Thế Tôn xuống, chính vào lúc này gọi hội này tên là Thiên Hạ Xứ. '

KINH SỐ 507 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá? trong Vườn Trúc Ca-lan-đà.

KINH TẠPA-HÀM 413

Khi ấy, có bốn mươi thiên tử đến chỗ Tôn giả Mục-kiền-liên, cúi đầu đảnh lễ? rồi lui ngồi một bên. Bấy giờ, Tôn giả Mục-kiền-liên nói với các thiên tử: Lành thay, các thiên tử! Đối với đức Phật được thành tựu lòng tin thanh tịnh chẳng biến hoại; đối với Pháp, Tăng thành tựu lòng tin thanh tịnh chẳng biến hoại. Bốn mươi thiên tử từ tòa đứng dậy, sửa lại y phục, bày vai phải, chắp tay thưa với Tôn giả Mục-kiền-liên: Thưa Ton giả! Chúng con đối với Phật thành tựu lòng tin thanh tịnh chẳng biến hoại; đối với Pháp, Tăng thành tựu lòng tin thanh tịnh, chẳng biến hoại; thành tựu Thánh giới, nên được sanh lên cõi trời. Có một thiên tử nói: -Đôi với Phật thành tựu lòng tin thanh tinh chăng biên hoại. Có vị nói: Đoi với Pháp thành tựu lòng tin thanh tinh chẳng biến hoại.

Có vị nói: -Đoi với Tăng thành tựu lòng tin thanh tinh chẳng biến hoại. Có vị nói: -Được thành tựu Thánh giới, nên khi thân hoại mạng chung được sanh lên cõi trời. Bốn mươi thiên tử đều đến trước Tôn giả Mục-kiền-liên9 mỗi người thuật lại sự thành tựu của

mình và tự nhận đã được Tu-đà-hoàn quả, liền biến mất. Giống như bốn mươi thiên tử; cũng thế bốn trăm, tám trăm, mười ngàn thiên tử cũng nói như thế.

KINH SỐ 508 Tôi nghe như vậy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá, trong Vườn Trúc Ca-lan-đà. Khi ấy, Tôn giả Mục-kiền-liên và Tôn giả Lặc-xoa-na đang cùng ở trong núi Kỳ-xà quật. Bấy giờ, Tôn giả Lặc-xoa-na sáng sớm đi đến chỗ Tôn giả Mục-kiền-liên, mời Tôn giả Mục-kiền-liên đi ra khỏi núi Kỳ-xà quật, vào thành Vương Xá khất thực. Tôn giả Mục-kiền-liên im lặng nhận lời và hai Tôn giả cùng đi vào thành Vương Xá khất thực. Đi đến một nơi, Tôn giả Mục-kiền-liên trong tâm khởi niệm, liên vui tươi mỉm cười. Tôn giả Lặc-xoa-na thây Tôn giả Mục-kiền-liên mỉm cười, liền hỏi: Nêu đức Phật và các đệ tử vui tươi, mỉm cười không phải là không có duyên cớ. Hôm nay Tôn giả do nhân duyên gì lại mỉm cười như vậy? Tôn giả Mục-kiền-liên đáp:

-Câu hỏi chưa đúng lúc, chờ khất thực xong, trở về chỗ Thế Tôn sẽ hỏi việc này5 khi ấy thầy nên hỏi, tôi sẽ nói cho thầy nghe. Hai Tôn giả vào thành Vương Xá khát thực xong, trở vê rửa chân, cát y bát, roi cung đi đen cho The Ton cui đâu le chan Phạt, lui ngoi mọt ben. Tôn giả Lặc-xoa-na hỏi Tôn giả Mục-kiền-liên: -Sáng nay tôi cùng với thầy ra khỏi núi Kỳ-xà quật, đi khất thực, đến chỗ nọ? thầy lại vui vẻ mỉm cười, tôi liền hỏi thầy cười việc gì? thầy nói tôi hỏi không đúng lúc. Bây giờ tôi hỏi: "Vi nhân duyên gì thầy vui vẻ mỉm cuòd?" Tôn giả Mục-kiền-liên đáp: Giữa đường tôi thấy một chúng sanh, thân to như cái lầu các, khóc lóc, kêu gào, buồn khổ, đau đớn, đi trên hư không. Tôi khởi nghĩ chúng sanh này mang cái thân như thế mà còn đau khổ buồn rầu quá như vậy, nên tôi mỉm cười. Bay giơ, The Ton bao các Tỳ-kheo: -Lành thay! Lành thay! Trong chúng Thanh văn của Ta, người có thực nhãn, thực trí, thực nghĩa, thực pháp, quyết định thông suốt, thấy chúng sanh này; Ta cũng thấy chúng sanh này mà không nói, sợ người không tin. Vì sao? Như Lai đã nói: “Những người không tin là kẻ ngu si, mãi mãi thọ kho?9 Phật bảo: Này các Tỳ-kheo! Thời quá khứ, chúng sanh có thân to lớn kia ở tại thành Vương Xá này làm người đồ tể giết trâu bò. Do tội giết trâu bò nên ở trong trăm ngàn năm đọa vào địa ngục, ra khỏi địa ngục, tội giết trâu bò còn dư báo, nên phải chịu cái thân như thế, phải thọ sự đau khổ buồn rầu như vậy. Thế nên, các Tỳ-kheo, giống như người mà Mục-kiền-liên đã thấy, không khác. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 509 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá, trong Vườn Trúc Ca-lan-đà. Khi ấy, Tôn giả Mục-kiền-liên và Tôn giả Lặc-xoa-na đang cùng ở trong núi Kỳ-xà quật. Bay giờ, Tôn giả Lặc-xoa-na sáng sớm đến chỗ Tôn giả Mục- kiền-liên, mời Tôn giả Mục-kiền-liên đi ra khỏi núi Kỳ-xà quật, vào thành Vương Xá khất thực. Tôn giả Mục-kiền-liên im lặng nhận lời, cả hai Tôn giả cùng ra khỏi núi Kỳ-xà quật, vào thành Vương Xá khất thực. Đi đến một nơi, Tôn giả Mục-kiền-liên trong tâm khởi niệm, liền vui tươi mỉm cười. Tôn giả Lặc-xoa-na thấy Tôn giả Mục-kiền-liên mỉm cười, liền hỏi: Khi đức Phật và chư đệ tử vui tươi mỉm cười, không phải là không có duyên cớ. Hôm nay Tôn giả do nhân duyên gì lại mỉm cười như vậy?

Tôn giả Mục-kiền-liên đáp: -Câu hỏi chưa đúng lúc, chờ khất thực xong, trở về chỗ Thế Tôn, lúc ấy thầy nên hỏi, tôi sẽ nói cho thầy nghe. Hai Tôn giả vào thành Vương Xá khất thực xong, trở về rửa chân, cất y bát, roi cung đi đen cho The Ton, cui đâu le chân Phật, lui ngôi một bên. Tôn giả Lặc-xoa-na hỏi Tôn giả Mục-kiền-liên: Sáng nay tôi cùng với thầy vào thành Vương Xá khất thực, đến chỗ nọ? thầy lại vui vẻ mỉm cười, tôi liền hỏi thầy cười việc gì, thầy nói tôi hỏi không đúng lúc. Nay tôi hỏi: "Vi nhân duyên gì mà thầy vui tươi mỉm cu&i?" Tôn giả Mục-kiền-liên đáp: Giữa đường tôi thấy một chúng sanh gân với xương liền nhau, thân thể dơ bẩn, hôi hám ghê rợn, bi quạ? diều, két, kên kên, dã can, chó đói chạy theo mổ ăn, hoặc móc nội tạng từ xương sườn ra ăn, cực kỳ đau đớn, kêu la gào thét. Tôi thấy vậy liền nghĩ: “Chứng sanh này mang cái thân như thế, lại còn chiu sự thống Idiổ kinh khiếp như thế. Bấy giờ, Thế Tôn bảo các Tỳ-kheo: -Lành thay, Tỳ-kheo! Trong hàng Thanh văn của Ta, có người đã trụ thực nhãn, thực trí, thực nghĩa, thực pháp, quyết định thông suốt, thấy chúng sanh như thế; Ta cũng thấy chúng sanh này, mà không nói? vì sợ người không tin. Vì sao? Vì Như Lai đã nói: “Những người không tin là kẻ ngu si, mãi mãi chiu thống khổ.59 Này các Tỳ-kheo! Chúng sanh kia vào thời quá khứ, ở thành Vương Xá này là đệ tử của người giết trâu bò9 do tội giết trâu bò nên trải qua trăm ngàn năm? đọa vào địa ngục, chịu vô lượng khổ, do dư báo của tội giết trâu bò còn lại, nên ngày nay phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ như vậy. Này các Tỳ- kheo! Giống như người mà Đại Mục-kiền-liên đã thấy, đúng thật không khác. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 510 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá, trong Vườn Trúc Ca-lan-đà. Khi ấy, Tôn giả Mục-kiền-liên và Tôn giả Lặc-xoa-na đang cùng ở trong núi Kỳ-xà quật. Bấy giờ, Tôn giả Lặc-xoa-na sáng sớm đi đến chỗ Tôn giả Mục-kiền-liên; mời Tôn giả Mục-kiền-liên đi ra khỏi núi Kỳ-xà quật, vào thành Vương Xá khất thực. Tôn giả Mục-kiền-liên im lặng nhận lời. Cả hai Tôn giả cùng ra khỏi núi Kỳ-xà quật, vào thành Vương Xá khát thực. Đi đên một nơi, Tôn giả Mục-kiền-liên trong tâm khởi niệm, liền vui vẻ mỉm cười. Tôn giả Lặc- xoa-na thấy Tôn giả Mục-kiền-liên mỉm cười liền hỏi:

Khi đức Phật và các đệ tử vui tươi mỉm cười không phải không có duyên cớ. Hôm nay, Tôn giả do duyên cớ gì lại mỉm cười như vậy? Tôn giả Mục-kiền-liên đáp: Câu hỏi chưa đúng lúc5 chờ khất thực xong, trở về chỗ Thế Tôn sẽ hỏi việc này, lúc ấy thầy nên hỏi. Hai Tôn giả vào thành Vương Xá khát thực, ăn xong, trở vê rửa chân, cát y bát rồi cùng đi đến chỗ Thế Tôn, cúi đầu lễ chân Phật, rồi lui ngồi một bên. Tôn giả Lặc-xoa-na hỏi Tôn giả Mục-kiền-liên: Sáng nay tôi cùng với thây vào thành Vương Xá khát thực, đên một chô nọ, thầy lại vui vẻ mỉm cười, tôi liền hỏi thầy cười việc gì. Thầy nói tôi hỏi không đúng lúc. Nay tôi hỏi vì nhân duyên gì mà thầy vui vẻ mỉm cười? Tôn giả Mục-kiền-liên đáp: Giữa đường tôi thấy một chúng sanh to lớn, toàn thân không có da bao bọc, chỉ là một khối thịt, đi trong hư không, bi quạ, diều, két, kên kên, dã can, chó đói rượt theo cấu xé để ăn? hoặc moi nội tạng ra khỏi xương sườn để ăn. Thống

khổ bức bách, kêu la thảm thiết. Tôi liền suy nghĩ: "Chúng sanh này phải mang cái thân như thế, còn phải chịu sự đau đớn kinh khủng như vậy.,, Phật bảo các Tỳ-kheo: -Lành thay, Tỳ-kheo! Trong hàng Thanh văn của Ta, có người tru thực nhãn, thực trí, thực nghĩa, thực pháp quyết đinh thông suốt, thấy chúng sanh này, Ta cũng thấy chúng sanh này nhưng không nói, sợ người không tin. Vì sao? Như Lai nói điều gì, người không tin thì người ấy là kẻ ngu, mãi mãi phải chịu khổ não. Này các Ty-kheo! Chúng sanh kia vào thời quá khứ đã ở thành Vương Xá này làm nghề giết dê. Do tội ấy nên trải qua trăm ngàn năm đọa vào địa ngục chịu vô lượng khổ, nên nay vị ấy bị mang cái thân này là do tội báo kia còn sót lại, phải tiếp tục chiu khổ ấy. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là đúng thật không khác, các thay phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 511

Tôi nghe như vầy:

Một thời, Phật tru tại thành Vương Xá...

Tôn giả Đại Mục-kiền-liên đáp:

Giữa đường thấy một chúng sanh thân to lớn, không có da bao bọc, giống như một đống thịt khô đi trong hư không...

Phật bảo các Tỳ-kheo:

KINH TẠPA-HÀM 417

Chúng sanh này, thời quá khứ ở tại thành Vương Xá, làm đệ tử người giết dê. Do tội giết dê nên trải qua trăm ngàn năm, rơi vào địa ngục, chịu vô lượng khổ, nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là đúng thật không khác, các thay phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ"kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 512 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật tru tại thành Vương Xá... giữa đường thấy một chúng sanh to lớn, toàn thân không có da bao bọc, thân hình như một khối thịt đi trong hư không... Phật bảo các Tỳ-kheo: -Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá, tự phá thai mình. Do tội này nên rơi vào địa ngục trong trăm ngàn năm, chiu vô lượng khổ, tội báo kia còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân như thế và tiếp tục chiu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là đúng thật không khác, các thầy phải ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 513 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá.;. Tôn giả Đại Mục-kiền-liên giữa đường thấy một chúng sanh to lớn, thân thể mọc đầy lông, lông như cây kim lớn, mỗi cây kim đều có lửa cháy, đốt ngược lại thân thể, đau buốt tận xương tủy, Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở tại thành Vương Xá làm nghề luyện voi. Do tội này nên trải qua trăm ngàn năm, đọa vào địa ngục, chiu vô lượng kho, do tội báo kia còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là đúng thật không sai khác, các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan

hỷ phụng hành. (Giống như người luyện voi; cũng vậy người luyện ngựa, luyện trâu, người chỉ ưa ức chế kẻ khác, và đem các thứ khổ bức hiếp người cũng lại như thế).

KINH SỐ 514 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá,... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên giữa đường thấy một chúng sanh to lớn, thân thể mọc đầy lông, sợi lông bén nhọn

như dao, đỏ như lửa cháy trở lại cat đứt thân thê người ây, đau đớn tận xương tủy... Phật bảo Tỳ-kheo: -Chúng sanh này, thời quá khứ ở thành Vương Xá, ưa thích chiến tranh, dùng dao kiếm chém giết người. Do tội này trải qua trăm ngàn năm, đọa vào địa ngục chịu vô lượng khổ, do tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là đúng thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 515 Tôi nghe như vay: Một thời, Phật tru tại thành Vương Xá,... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên giữa đường thấy một chúng sanh to lớn, thân thể mọc đầy lông, lông tua tủa như tên, đều bốc lửa, trở lại đốt cháy toàn thân, đau đớn thấu xương tủy... Phật bảo các Tỳ-kheo: -Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá đã từng làm thợ săn, bắn giết cầm thú. Do tội ấy nên trải qua trăm ngàn năm đọa vào địa ngục, chịu vô lượng khổ, tội báo địa ngục còn sót lại, nên nay vi ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 516 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá,.. dọc đường thấy một chúng sanh to lớn, khắp mình mọc lông, lông bén nhọn như dao, đều bốc cháy trở lại thiêu đốt thân thể, đau đớn thấu xương tủy... Phật bảo các Tỳ-kheo: -Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá làm kẻ đồ tể giết heo. Do tội ây nên trăm ngàn năm đọa vào trong địa ngục chịu vô lượng khô, tội báo địa ngục còn sót lại, nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy chân thật là không sai. Các thây phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 517 Tôi nghe như vầy:

Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá... giữa đường thấy một chúng sanh to lớn, không có đầu, hai bên có mắt, trước ngực có miệng, thân the thường tuôn máu, các loài trùng rúc ria, đau đớn tận xương tủy... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá, ưa cắt đầu người. Do tội báo ấy phải trải qua trăm ngàn năm đọa vào địa ngục chịu khổ vô lượng, nên nay vi ây phải mang cái thân ấy và tiếp tục chiu khô. Này các Tỳ-kheo, như Đại Mục-kiền-liên đã thấy chân thật là không sai, các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ

phụng hành. (Như chặt đầu người, nắm đầu người cũng thế).

KINH SỐ 518 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá... giữa đường thấy một chúng sanh, âm noãn như cái nồi, ngồi thì tựa trên đó, đi thì phải mang lên vai... Phật bảo các Tỳ-kheo: -Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá, làm thợ rèn, làm đồ giả, dối người. Do tội ấy nên đọa vào địa ngục, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là chân thật không sai. Các thay phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành. r (Như người thợ rèn; cũng vậy người cân lường dôi trá, kẻ thôn chủ, kẻ chủ chợ cũng như thế).

KINH SỐ 519 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá... giữa đường thấy một chúng sanh lấy cái lưới đồng hoặc sắt tự quấn thân, lửa thường cháy đỏ trở lại đốt thân người ấy, đau đớn tận xương tủy, đi giữa hư không. Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá làm người bắt cá. Do tội kia nên đọa vào địa ngục chịu vô lượng khổ, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chiu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành. (Như người bắt cả; cũng vậy bắt chim, lưới thỏ cũng lại như thế).

KINH SỐ 520 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá... giữa đường thây một chúng sanh trên đầu có cái cối sắt, hừng hực lửa đỏ, xoay lại nghiền tán đầu của người đó, đi trong hư không, chịu vô lượng khổ... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá làm nghề bói toán cho người nữ, dôi gạt, mê hoặc người đê mưu câu tiên của. Do tội ây nên đọa vào địa ngục, chịu kho vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 521 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại thành Vương Xá... giữa đường thấy một chúng sanh thân tự chuyển động xoay như gió xoáy, đi giữa hư không... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá làm nghề thầy bói mê hoặc nhiều người đe mưu cau tiền của. Do tội ấy nên , 9 • r bị đọa vào địa ngục chịu VÔ lượng khô, tội báo địa ngục còn sót lại, nên nay vị ây phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên đã thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 522 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật tru tại thành Vương Xá... giữa đường thấy một chúng sanh lom khom lén lút đi, bộ dạng như sợ hãi, đồ mặc toàn thân đều bốc lửa, trở lại đốt thân, đi giữa hư không... Phật bảo các Tỳ-kheo: -Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Vương Xá, ưa hành tà dâm. Do tội ấy nên đọa vào địa ngục chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân ấy và tiếp tục

chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH TẠPA-HÀM 421

KINH SỐ 523 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật tru tại nước Ba-la-nại, trong vườn Lộc Dã, nơi trú xứ của tiên nhơn. Bây giờ, Tôn giả Mục-kiên-liên và Tôn giả Lặc-xoa-na sáng sớm cũng vào thành Ba-la-nại khất thực. Dọc đường Tôn giả Đại Mục-kiền-liên vừa suy nghĩ vừa vui vẻ mỉm cười, Tôn giả Lặc-xoa-na thưa Tôn giả Đại Mục-kiền-liên: Khi Thế Tôn và các đệ tử của Thế Tôn vui vẻ mỉm cười, ắt hẳn là có duyên cớ. Hôm nay vì sao Tôn giả vui vẻ mỉm cười? Tôn giả Đại Mục-kiền-liên bảo Tôn giả Lặc-xoa-na: Câu hỏi này không đúng lúc, chúng ta hãy đi khất thực, khi trở về trước The Ton sẽ hỏi việc nay. Hai Tôn giả cùng vào thành khất thực, ăn xong, trở về rửa chân, cất y bát, đi đen cho The Ton, đanh lê chân Phật, roi lui ngôi một ben. Khi ây, Tôn giả Lặc-xoa-na hỏi Tôn giả Mục-kiền-liên: Sáng nay, giữa đường do nhân duyên gì Tôn giả vui vẻ mỉm cười? Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói với Tôn giả Lặc-xoa-na: -Tôi ở giữa đường thấy một chúng sanh to lớn, toàn thân đầy máu mủ, hôi hám, nhơ nhớp, đi trong hư không, chim quạ, chó sói, chó đói chạy theo rỉa thịt, cắn nuốt, kẻ ấy khóc lóc, kêu gào. Tôi suy nghĩ: "Chúng sanh mang thân ấy, chịu khổ như vậy, đau đớn biết bao!" Phật bảo Tỳ-kheo: -Ta cũng thấy chúng sanh này mà chẳng nói ra, vì sợ người không tin. Vì sao? Vì kẻ không tin lời nói của Như Lai là người ngu si, mãi mãi chiu khổ. Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Ba-la-nại, là người nữ buôn bán nhan sắc để sinh sống. Khi ấy, có Tỳ-kheo đến chỗ Phật Ca-diếp xuất gia, người con gái ấy đem lòng không trong sạch mời vị Tỳ-kheo ngay thẳng này. Vi Tăng sĩ không hiểu nổi ý cô, cô gái nổi sân5 lấy nước dơ tạt vào thân Tỳ-kheo. Do tội này bị đọa vào địa ngục, chiu vô lượng khổ, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo, như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 524 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú tại nước Ba-la-nại, nơi vườn Lộc Dã, trụ xứ của tiên nhơn... giữa đường thấy một chúng sanh thân hình to lớn, toàn thân lửa cháy,

422 KINH TẠP A-HÀM

đi giữa hư không, khóc lóc kêu gào, chịu đau đớn khổ não... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở thành Ba-la-nại là đệ nhát phu nhân của Tự Tại vương, cùng ngủ với nhà vua, bỗng nổi lòng sân giận, lấy dầu thắp đèn rưới lên thân vua. Do tội nay đọa vào địa ngục chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu kho. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thay phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 525 Tôi nghe như vây: Một •__ thời, Phật : tru ở nước \ Ba-la-nại, • • tại vườn Lộc r Dã, nơi trú xứ của tiên nhơn... Tôn giả Đại Mục-kiên-liên nói ở dọc đường thây

một chúng sanh, toàn thân nhơ nhớp, bôi đầy phẩn uế và cũng ăn phẩn uế, đi giữa hư không, hôi hám khổ não, khóc lóc kêu gào... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở nơi thành Ba-la-nại làm thầy Bà-la-môn của Tự Tại vương, vì tâm tật đố thỉnh Phật Ca-diếp và chúng Thanh văn, lấy phẩn uế làm dính trên thức ăn, thử xúc não chúng Tăng. Do tội ấy nên đọa vào địa ngục chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 526 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật tm tại nước Xá-vệ? rừng Kỳ-đà? trong vườn cấp Cô Độc... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói ở giữa đường thấy một chúng sanh to lớn, trên đầu đội một cái vạc bàng đồng lớn, sôi sùng sục, trào ra rưới khắp thân thể, đi giữa hư không, khóc lóc kêu gào... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-vệ, xuất gia ở chỗ Phật Ca-diếp, làm tri sự, có các thí chủ đem dầu đến cúng cho các Tỳ-kheo. Lúc ấy, có nhiêu khách Tỳ-kheo, vị tri sự này không chia dầu đúng thời, đợi các khách Tỳ-kheo đi rồi, mới chia. Do tội ấy nên đọa vào địa ngục, chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chiu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật, không sai, các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH TẠPA-HÀM 423

KINH SỐ 527 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú tại nước Xá-ve, rừng Kỳ-đà? trong vườn cấp Cô Độc... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói, ở giữa đường thấy một chúng sanh thân to lớn, có viên sát nóng từ thân ra vào, đi trong hư không, bị đau đớn bức bách, khóc lóc kêu gào... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-ve, xuất gia nơi đức Phật Ca- diếp, làm Sa-di giữ vườn cây trái của chúng Tăng, lén trộm bảy trái đem dâng cho Hòa thượng. Do tội ấy nên bị đọa vào địa ngục, chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vi ấy phải mang thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 528 Tôi nghe như vay: Một thời, Phật trú tại nước Xá-vệ... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói, ở giữa đường thấy một chúng sanh, thân to lớn, lưỡi rộng dài, thấy có búa bén rực lửa, cắt lưỡi người ấy, đi giữa hư không, khóc lóc, kêu gào... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-ve, nơi đức Phật Ca-diếp xuất gia làm Sa-di, dùng dao cắt đường phèn cúng dường chúng Tăng, đường dính trên lưỡi dao, lén lấy ăn. Do tội này nên bị đọa vào địa ngục, chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy phải mang thân này, và tiếp tục chịu kho. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 529 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại nước Xá-vệ... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói ở giữa đường thấy chúng sanh to lớn, có hai cái vành sắt ở hai bên hông bốc lửa, xoay vần trở lại thiêu đốt thân kia, đi trong hư không, khóc lóc, kêu gào... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-vệ, xuất gia nơi Phật Ca-diếp làm Sa-di, đem bánh ngọt cúng dường chúng Tăng, lén lấy hai cái bánh kẹp nơi nách. Do tội ấy nên bi đọa vào địa ngục chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên vị này phải mang cái thân này và tiêp tục chịu khô.

Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 530 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật tru tại nước Xá-vệ... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói, ở giữa đương thấy một chúng sanh thân hình to lớn, dung lá sắt nóng quấn thân, áo quần, chăn mền, giường nằm đều là sắt nóng, đốt cháy hừng hực, ăn viên sắt nóng, đi trong hư không, khóc lóc kêu gào... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-vệ, xuất gia nơi Phật Ca-diếp làm Tỳ-kheo? vì chúng Tăng khất thực, cúng dường Tăng, còn dư liền tự dùng. Do tội này nên đọa vào địa ngục chịu vô lượng khổ, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vi ấy phải mang cái thân này và tiếp tục chịu kho. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật, không sai. Các thay phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành. (Như Tỳ-kheo trên; cũng vậy Tỳ-kheo-ni, Thức-xoa-ma-na, Sa-di, Sa-di-ni, ưu-bà-tắc, ưu-bà-di cũng lại như thế).

KINH SỐ 531 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật tru tại nước Xá-vệ... Tôn giả Đại Mục-kiền-lien nói, ở giữa đường thấy một chúng sanh thân hình to lớn, mang trên cổ chiếc xe sắt đang cháy, chặt đứt gân cổ, tiếp đến chân, gân quấn quanh cổ? đi trên đất sắt nóng, đi trong hư không, khóc lóc, kêu gào... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-vệ9 đánh xe trâu để sinh sống. Do tội này nên đọa vào địa ngục chịu vô lượng khổ, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ây phải mang thân này và tiếp tục chiu khô. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thây phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 532 Tôi nghe như vay: Một thời, Phật trú tại nước Xá-vệ... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói, ở giữa đường thây một chúng sanh, thân hình to lớn, lưỡi rộng dài, bi các cây đinh sát nóng đóng vào lưỡi, đi trong hư không, khóc lóc, kêu gào... Phật bảo các Tỳ-kheo:

-Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-vệ? trong pháp Phật Ca-diếp, xuất gia làm Tỳ-kheo Ma-ma-dế, quở trách các Tỳ-kheo rằng: “Này các Trưởng lão! Các ông nên đi khỏi chỗ này, ở đây đạm bạc không thể cung cấp được, mỗi người tùy ý tìm nơi sung túc, đầy đủ cơm áo, giường chiếu, thuốc men, chữa bệnh, chắc có thể đầy đủ không thiếu." Các Tỳ-kheo đã ở trước đó đều bỏ đi, còn khách Tăng nghe thế cũng không đến.

Do tội này nên đọa vào trong địa ngục, chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vi ấy phải mang thân này và tiếp tục chịu khổ. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thay phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 533 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại nước Xá-vệ... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nói, ở giữa đường thấy một chúng sanh thân hình to lớn, hình tướng như Tỳ-kheo, quấn tấm sắt làm y phục, toàn thân bị thiêu đốt, cũng lấy bát sắt đựng viên sắt nóng để ăn... Phật bảo các Tỳ-kheo: Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-vệ, trong pháp Phật Cadiếp, xuất gia làm Tỳ-kheo Ma-ma-đê5 ác khâu, mượn hình dáng đê măng các Tỳ- kheo, hoặc nói đây là ông trọc xấu xa, đây là ông tác phong xấu, đây là ông y phục xâu. Do lời nói ác như vậy, khiên cho các Tỳ-kheo ở trước đó bỏ đi, các Tỳ-kheo chưa đến chẳng muốn đến. Do tội này nên đọa vào trong địa ngục, chịu vô lượng khô, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vi ây phải mang cái thân này và tiêp tục chịu khô. Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SỐ 534 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú tại nước Xá-vệ... Phật bảo các Tỳ-kheo: -Chúng sanh này thời quá khứ ở nước Xá-vệ? nơi pháp Phật Ca-diếp, xuất gia làm Tỳ-kheo ưa thích tranh cãi, làm rối loạn chúng Tăng, lắm mồm mép, làm mất sự hòa hợp. Các Tỳ-kheo ở trước chán ghét bỏ đi, người chưa đến không muốn đến. Do tội này nên đọa vào địa ngục, chịu khổ vô lượng, tội báo địa ngục còn sót lại nên nay vị ấy mang thân này và tiếp tục chịu khổ.

426 KINH TẠPA-HÀM

Này các Tỳ-kheo! Như Đại Mục-kiền-liên thấy là chân thật không sai. Các thầy phải nên ghi nhớ. Phật nói kinh này xong, các Tỳ-kheo nghe lời Phật dạy, hoan hỷ phụng hành.

KINH SO 535 Tôi nghe như vây: Một thời, Phật trú tại nước Xá-vệ9 rừng Kỳ-đà, trong vườn cấp Cô Độc. Bấy giờ, Tôn giả A-na-luật đang ở tại tinh xá Tòng Lâm. Khi đó, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên ở trong thôn Bạt-kỳ? núi Thất-thâu-ma-la, trong rừng Khủng Bố, có nhiều cầm thu. Tôn giả A-na-luật một mình ở chỗ vắng, thiền đinh, tư duy. Tôn giả nghĩ thầm: "C6 đạo nhất thừa khiến cho chúng sanh được thanh tịnh, lìa ưu-bi-khổ-não? được chơn như. Đó gọi là bốn niệm xứ. Những gì là bôn? Đó là thân thân quán niệm xứ, thọ..., tâm..., pháp pháp quán niệm xứ. Nêu người xa lìa bốn niệm xứ là xa lìa Thánh pháp, người xa lìa Thánh pháp là xa lìa Thánh đạo, người xa lìa Thánh đạo là xa lìa pháp giải thoát, người xa lìa pháp giải thoát thì không thể ra khỏi sanh-lão-bệnh-tử-ưu-bi-khổ-não. Nếu người tin ưa đối với bốn niệm xứ là cũng tin ưa Thánh pháp, người tin ưa Thánh pháp là tin ưa Thánh đạo, người tin ưa Thánh đạo là tin ưa pháp cam lộ, người tin ưa pháp cam lộ thì thoát khỏi sanh-1 0-benh-tử-ưu-bikh6nO." Lúc ấy, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên biết được ý nghĩ của
Ton giả A-na-luật9 trong khoảnh khắc như lực sĩ co duỗi cánh tay dùng thần lực biến mất khỏi thôn Bạt-kỳ, núi Thất-thâu-ma-la9 trong rừng Khủng Bố đầy cầm thú, hiện

trước Tôn giả A-na-luật, tại thành Xá-vệ, tinh xá Tòng Lâm, bảo với A-na-luật rằng: Thầy một mình ở chỗ vắng vẻ? thiền định, tư duy nghĩ rằng: "C6 đạo nhất thừa khiên chúng sanh thanh tịnh, lìa được sanh-lão-bệnh-tử-ưu-bi-khô-não, được pháp chơn như. Đó là bốn niệm xứ. Những gì là bốn? Đó là thân thân quán niệm xứ, thọ..., tâm..., pháp pháp quán niệm xứ. Nấu người đối với bốn niệm xứ không tin ưa là đối với bốn Thánh pháp không tin ưa, người đối với Thánh pháp không tin ưa là đối với Thánh đạo không tin ưa, người đối với Thánh đạo không tin ưa là đối với pháp cam lộ không tin ưa, người đối với pháp cam lộ không tin ưa thì không thể thoát khỏi sanh-lão-bệnh-tử-iru-bi-khổ-não. Nếu người đối với bốn niệm xứ tin ưa là đối với pháp Hiền thánh tin ưa, người đối với pháp Hiên thánh tin ưa, là đôi với Thánh đạo tin ưa, người đôi với Thánh đạo tin ưa là đối với pháp cam lộ tin ưa? người đối với pháp cam lộ tin ưa thì được thoát khỏi sanh-g-benh-chat-ưu-bikh6-no" chăng? Tôn giả A-na-luật nói với Tôn giả Mục-kiền-liên: Đúng thế, đúng the! Thưa Tôn giả. Tôn giả Đại Mục-kiền-liên hỏi tiếp Tôn giả A-na-luật: The nào gọi là tin ưa bốn niệm xứ?

KINH TẠPA-HÀM 427

Thưa Tôn giả Mục-kiền-liên 5 nếu Tỳ-kheo đối với thân thân quán niệm xứ, tâm duyên than chánh niệm trụ, điều phục, dừng nghỉ, lặng lẽ9 nhất tâm tăng tiên. Như the, đôi với thọ..., tâm..., pháp pháp niệm xứ, chánh niệm trụ, điều phục, dừng nghỉ, lặng lẽ, nhất tâm tăng tiến. Thưa Tôn giả Đại Mục-kiền-liên! Đó gọi là Tỳ-kheo tin ưa bốn niệm xứ. Bấy giờ, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên như nhập định kia, từ cửa tinh xá Tòng Lâm của nước Xá-vệ, trở về thôn Bạtkỳ, nơi núi Thất-thâu-ma-la, trong rừng Khủng Bố đầy cầm thú.

KINH SỐ 536 Tôi nghe như vầy: Một thời, Phật trú tại nước Xá-vệ? rừng Kỳ-đà? trong vườn cấp Cô Độc... Tôn giả Đại Mục-kiền-liên hỏi Tôn giả A-na-luật: Thế nào gọi là tu tập, tu tập nhiều bốn niệm xứ? Tôn giả A-na-luật đáp lời Tôn giả Đại Mục-kiền-liên: Nếu Tỳ-kheo đối với nội thân khởi tưởng nhàm chán, xa lìa; đối với nội thân khởi tưởng không nhàm chán, xa lìa; khởi cái tưởng chán lìa và chẳng chán y r r lìa đêu buông xả, chánh niệm, chánh tri. Như thê trong thân, như thê ngoài thân, trong ngoài thân; cảm thọ bên trong, cảm thọ bên ngoài, cảm thọ trong ngoài; trong tâm, ngoài tâm, trong ngoài tâm; pháp bên trong, pháp bên ngoài, pháp bên trong ngoài, khởi tưởng chán lia, tưởng không chán lìa, chán lìa và không chán lìa, đều tưởng buông xả? trụ chánh niệm, chánh tri. Như thế, thưa Tôn giả Đại Mục-kiền-liên? đó gọi là tu tập, tu tập nhiều bốn niệm xứ. Khi ấy, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên nhập tam-muội từ tinh xá Tòng Lâm, ở nước Xá-vệ do sức thần thông tam-muội trong khoảnh khắc như người lực sĩ co đuôi cánh tay, đã trở vê thôn Bạt-kỳ5 núi Thât-thâu-ma-la, trong rừng Khủng Bố đầy cầm thú.

KINH SỐ 537 Tôi nghe như vay: Một thời, Phật trú tại nước Xá-ve, ở rừng Kỳ-đà? trong vườn cấp Cô Độc. Bấy giờ, Tôn giả Đại Mục-kiền-liên và Tôn giả A-na-luật ở nước Xá-vệ, bên hồ tắm Thủ Thành. Tôn giả Xá-lợi-phất đi đến chỗ Tôn giả A-na-luật? cùng nhau hỏi thăm ân cần, rồi lui ngồi một bên, Tôn giả Xá-lợi-phất bảo Tôn giả A-na-luật: Lạ thay! A-na-luật có oai đức, có thần lực. Do tu tập công đức gì? tu tập, tu tập nhiều mà

được như thế? Tôn giả A-na-luật đáp lời Tôn giả Xá-lợi-phất:

Nguồn: Giảng Sư (giangsu.io.vn) — văn bản trích từ kho sách cổ và kinh điển.